

Tâm Sự với Thời Gian

Trầm Thiên Thu

Đêm tĩnh mịch. Thi thoảng gió lùa qua cửa sổ phả vào khiến tôi thu mình lại như để né tránh. Vầng trăng khuyết e ấp từ xa nhìn hờ hững. Vạt sương băng khuâng lơ lửng giữa bao la. Tôi ngồi lặng thẫn thờ nghe xa vắng... Không dừng chợt thềm ngum cà-phê. Khoảng lòng vơi vợi. Tiếng côn trùng hòa tấu nhạc-khúc-bí-ẩn. Trang viết bất động và lạnh cóng như chiếc đũa đứng lặng ở góc bàn phủ đầy bụi thời gian, thiếu vắng một cành hoa! Đêm. Lạnh. Vắng. Lòng tôi vẫn từng đợt sóng xô mãi đến cõi vô biên. Sóng không tên. Nhớ và quên. Quên và nhớ. Tôi không thúc thủ mà vẫn khoanh tay. Hàm số buồn chưa tìm được ẩn số. Quỹ tích đam mê và lữ thừa gian truân vô cực. Số phận con người bọt bèo và khoảng trăm năm nghiệt ngã quá!

Tôi là ai mà còn trần tục quá? Phải chăng hạt-bụi-tôi kết tinh bằng tội lỗi và đam mê nên cứ đắm chìm trong dòng lãng mạn? Tôi hoài vọng tìm thấy mình và nhận diện chính mình. Chưa gặp hay không nhận ra mình vì mù quáng? Giai điệu âm u nào đó cứ mênh mang, và vãn điệu không tên nào đó cứ níu kéo tôi mãi mà không chịu buông tha. Người ta trẻ mãi, chỉ có thời gian mới già nua. Vắng, già đến nỗi quên cả chính mình, ngỡ mình là ai đó. Ai cũng có những lúc "điên"! Ký ức và hoài niệm cứ giằng với kỷ niệm. Nỗi nhớ vu vơ, đắng đắng, nhức buốt, vút cao như ngọn tháp chót vót, vừa màu nhiệm vừa hư ảo. Cuộc đời như kim tự tháp, càng muốn thoát ra càng lạc sâu vào mê cung. Vòng đời lẩn quẩn như tấm lưới, con cá giẫy giụa tìm lối thoát đến đuối sức. Không bị quan mà vẫn ôm nỗi sầu tưởng chừng vô vọng. Vết thời gian hóa thành trầm tích!

Một tờ lịch rơi xuống. Thời gian giảm bớt 24 giờ. Tiếng thời gian vẫn vô tình đều nhịp. Không giờ. Những cái mới đang khởi đầu mà những cái cũ chưa muốn chia tay. Bịn rịn và nuối tiếc những gì còn dang dở. Động từ khiếm khuyết và còn sử dụng ở thì tương lai xa... Thời gian ơi! Đừng bao giờ nở vùi dập ước mơ tôi. Hãy cứ để tôi khát vọng không ngừng - dù có thể hy vọng tôi không viên mãn, thậm chí có thể không hiện thực, nhưng xin cho tôi cảm nhận và hiểu rằng thành công LÀ và TÙY vào mức độ vươn lên từ đồng-xà-bần hoài bão, từ những gì chưa trọn vẹn, để khả dĩ ngay trong bất khả dĩ.

Tôi ơi! Dẫu thất vọng nhưng đừng tuyệt vọng. Hãy giữ tâm hồn luôn thanh thản, bình an. Chưa viết xong trang đời nhưng đừng hạn hán hy vọng và thiện chí. Hãy **SỐNG CHO, SỐNG VỚI và SỐNG VÌ...** Dấn thân vô vị lợi, cảm thông và vị tha để có niềm hạnh phúc sống động. Vâng, "*chỉ có cuộc sống luôn sống cho người khác mới đáng sống*" (Einstein).

Viên-đá-cuội-tôi đã và đang lăn mòn trên những con dốc đời, đừng lo có lăn hết hay không, quan trọng là còn lăn hay không. Tôi muốn hoàn tất hồ-sơ-cuộc-đời dù nhiều trang chưa thể hoàn tất, đầy trần trở, bao bần khoản chất chồng. Cũng là một hệ lụy, một phạm trù riêng trong triết-lý-khổ-đau. Tôi muốn sử dụng nó có ý nghĩa bằng cách đi xuyên suốt nó dù đi một mình. Thiết tưởng, khổ đau là con đường dẫn đến hạnh phúc, vì có khổ đau thì người ta mới cảm nhận thế nào là hạnh phúc và mức độ hạnh phúc. Văn hào Victor Hugo nói: "*Đừng khi nào cười kẻ đau khổ, và đôi khi nên đau khổ với kẻ đã cười*". Thời gian không thuộc quyền hạn con người, nhưng ai cũng được hưởng quỹ thời gian đồng đều - không thiếu một phút, không hụt một giây. Với quỹ thời gian đó, có người dùng làm điều ác, có người dùng làm điều thiện, có người dùng lãng phí, có người dùng làm sinh lợi, có người muốn "giết" thời gian, có người lại tranh thủ,... Mức độ và cách thức khác nhau. Phúc và họa là do chính mình sử dụng thời gian!

Xuân đi, Hạ về, Thu tới, Đông sang. Thời gian luôn có những khoảng giao mùa. Lòng người cũng có những khoảng riêng. Có khởi đầu và có kết thúc, đó là quy luật tự nhiên muôn thuở. Giã từ cái cũ để đón nhận cái mới. Đất Trời giao thoa và lòng người cũng giao thoa. Nắng Mưa luân phiên. Nhật Nguyệt xoay vần. Hạnh phúc và đau khổ luôn đan xen, hòa quyện, không thể không chia sẻ cho nhau tâm sự và nỗi niềm. Đó là xã hội, là cuộc sống, là cộng đồng...

Trầm Thiên Thu